

Максим рильський. 1963

Іван Андрусяк

На дачі під Москвою, де я живу,
на товстих соснових колодах написано
губною помадою, що її взяв
у своїх невісток Максим Тадейович:
"Поезія не вмирає. Рильський".
Це було за рік до того, як він помер.
Зі спогадів Івана Семеновича Козловського

до пізніх крил вуста недоточимі.
а глиця тихо сунеться в очу...
до клопоту півсерця доточу –
марчить душа, як в ночі горобині.

міста зімкнулись. вже не долечу.
тут інший час, тут інший бік причини.
зійшли зірчисті на коштурик глини,
а я про це коли востаннє чув?

беріг і плакав, ранив і беріг.
ще б розквитались тіні од колиски,

аби знічев'я не звеличив їх.

і ті, що близько, – ті занадто близько.

уже й трилисник на долоню ліг, –

а все таки: "...не умирає! Рильський"